

Arrest

nr. 185 461 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen door haar niet betwist wordt. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de verzoekende partij werd blijkens het arrest van de Raad van 1 juli 2014 met nummer 126 524 op 10 februari 2014, met kennisgeving blijkens de bestreden beslissing op 17 februari 2014, een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing weliswaar beroep werd aangetekend, maar dat dit beroep bij voormeld arrest van 1 juli 2014 werd verworpen, zodat voormeld inreisverbod dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 14 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt zij dat zij toch nog steeds belang heeft bij de afwijzing van haar aanvraag gezien een inreisverbod per definitie eindig is en inmiddels de duur van het inreisverbod is verstreken. Ze stelt dat zij recht wil laten gelden op een humanitaire situatie. De verwerende partij stelt dat de Raad dient te oordelen op het ogenblik van het geldige inreisverbod en verwijst naar de beschikking.

2.4 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting meent wel een belang te hebben, aangezien een inreisverbod per definitie eindig is en inmiddels de duur van het inreisverbod is verstreken. De verzoekende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan het gegeven dat zij zowel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als bij het instellen van de vordering tot nietigverklaring en tot schorsing het voorwerp uitmaakte van een definitief geworden inreisverbod en zij dus niet kon worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij beschikte op het moment van het instellen van het beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing dan ook niet over het rechtens vereiste belang. Aangezien het belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring en derhalve niet hangende het geding kan worden verworven (cf. RvS 27 oktober 2011, nr. 216.038; RvS 28 juni 2006, nr. 160.651), verandert de omstandigheid dat de termijn

van het op 17 februari 2014 betekende inreisverbod thans is verstreken niets aan het hiervoor vastgestelde feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing alsook op het ogenblik van het indienen van het beroep onder de gelding viel van een inreisverbod dat niet is vernietigd, ingetrokken, opgeschort of opgeheven en vermag het de verzoekende partij niet toelaten een belang – dat zij initieel niet had – alsnog te verwerven. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar voornoemde beschikking van 1 september 2016 dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPES,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES